

Chu Thị Thơm

Đêm trở gió

Như bao lần, anh lại bắt đầu từ những chiếc khuy áo.

- Em muốn có anh - Nàng gào lên, mặt khô khốc.

Anh bịt miệng nàng bằng một nụ hôn

- Anh đang ở bên em....

- Không, mãi mãi kia - Lệ oà vỡ, nàng rũ xuống.

Những tia nắng quái xiên qua khung cửa chiều tà, rọi lên chiếc gối vẫn còn hằn vết mái đầu anh vừa nằm đó. Tiếng xe chạy xa dần. Nàng nghiêng chặt hai hàm răng, run rẩy để tự kiềm chế. Một sợi tóc còn vương trên gối, lấp lánh ánh sáng nắng. Nàng lặng lẽ nhặt lên. Sợi tóc ấy đã pha màu bạc.

Những nếp nhăn mờ nơi đuôi mắt anh như một vòng sóng, toả mãi, rộng mãi trong tâm trí nàng, và ánh nâu trầm tĩnh cứ lút xa dần.

Nàng ngồi câm lặng một mình, cho tới khi tắt nắng, trong cái tĩnh mịch của căn nhà ngoại ô, ngắm nghía mãi sợi tóc đã chìm trong màu tối.

Khi trở về, thành phố đã lên đèn. Hôm nay Hùng Guitare chờ đón nàng tới dự buổi ra mắt ban nhạc "Năm sao" của hắn để viết bài "lăng xê" lên Tạp chí Sân khấu. Nàng chán ngán tất thấy, nhạc nhẽo bập bùng và bia thì đắng ngọt. Nàng chỉ thích bia pha đường. Mọi người lại bảo uống thế càng say.

Còn anh? Một bữa tối chắc là ẩm cúng bên người đàn bà - bằng tuổi, một con - cùng nhạc Paul Mauriat hay phim "Vòng đời".

Nàng bảo Hoàng:

- Đừng đi theo em nữa, chỉ tổ mệt xác anh thôi!

Hoàng ghì xiết nàng trong vòng tay, cái nhìn dữ dội:

- Hãy quay về với anh đi, với cuộc đời và hạnh phúc thực đang chờ em. Hẳn có đáng để cho em ôm mộng mỗi mòn thế không? Địa vị ấy, gia đình, đạo đức ấy... Hẳn chẳng bao giờ đem đánh đổi đâu!

- Nhưng mà tôi yêu.... - Mắt nhìn xa vắng, nàng thì thầm như nói cho riêng mình.

- Năm năm rồi, thời gian ấy đã quá đủ cho một trải nghiệm....

- Chỉ càng làm cho em thêm tha thiết mà thôi.

Nàng lặng lẽ nhìn lên bầu trời, chờ một vì sao đổi ngôi.

Đam mê và vô vọng. Đó là cuộc sống của nàng bấy lâu nay. Anh nói rằng chưa thể (và chắc là không thể) bỏ vợ - mối tình đầu chân thành sâu nặng, người bạn đồng nghiệp suốt một thuở hàn vi. Và con anh, đã mười sáu tuổi đủ để hiểu biết mọi điều. Và địa vị luật sư danh tiếng, và tuổi tác... Nhưng anh yêu nàng, điều đó là có thực. Có thực trong ánh mắt sững sờ chết lặng khi đối diện nàng trong cuộc phỏng vấn lần đầu tiên. Có thực trong vòng tay và những đam mê nồng cháy của hẹn hò. Có thực trong cái im lặng dần vật vờ đau những khi nàng đòi hỏi tuyệt vọng hay dọa chấm dứt để đi lấy chồng....

Mưa rơi, lá rụng và nắng đã cháy trên những con đường họ từng đi qua. Anh không dám nói lời níu giữ còn nàng chẳng thể quay lưng. Chỉ có thời gian vẫn miệt mài trôi chảy nơi những sợi tóc pha màu trên mái đầu anh cùng những vết chân chim nơi khoé mắt, và gót chân nàng rệu rã mỗi lúc chiều buông....

"Cha mất rồi, con hãy về đi". Bức điện của mẹ làm nàng thờ thẩn.

Xe về đến phố huyện vào lúc trời chiều. Đường thưa thớt vắng. Thịnh thoảng một vài chiếc ô tô lao qua làm ráng chiều đỏ bụi. Những gương mặt đen đúa nhọc nhằn.

Vì cha mẹ, đã sống buồn tẻ nơi đây, suốt cả một đời.

Ký ức về cha hiện lên như những ngọn sóng buồn. Người đàn ông có bộ râu quai nón và cặp mắt thăm thẳm thịnh thoảng đến với mẹ con nàng rồi lại tắt tả ra đi. Mẹ bảo vì mẹ và cha - Một cán bộ trong Thành uỷ đã từng vào sinh ra tử bao năm nơi chiến trường đạn lửa - bị kỷ luật, thua thiệt nhiều điều. Mẹ đã âm thầm từ bỏ nghề diễn viên ít nhiều hứa hẹn để đi theo, làm người trông trẻ và lặng lẽ sinh nàng, lặng lẽ trốn tránh một người đàn bà và hai đứa trẻ.

Nàng cũng nhớ, những âu yếm hiếm hoi của cha và nước mắt của mẹ từng đêm trên gối, nhớ những đấu tranh cật lực của hai mẹ con một thời để giữ được cái tiếng vợ con liệt sĩ vô danh.

Những nén hương lặng lẽ cháy trên năm mớ mới đắp. Người mẹ đứng, cặp mắt già nua căm lặng. Nước mắt ấy đã chảy vào trong.

- Con sẽ đón mẹ lên ở cùng con - Nàng bảo.

Mẹ nhìn nàng, cái nhìn mang nỗi đau của cả một kiếp người.

- Nếu con lấy chồng thì mẹ về ở với con. Còn nếu không mẹ sẽ ở đây bầu bạn cùng cha. Mẹ không muốn nhìn con lại đau đớn... Nàng ôm mẹ, xa xót. Tóc mẹ bạc quá nhiều, sợi sợi trắng tinh chứ không pha màu như tóc của anh. Nàng lại nhớ đến anh với một nỗi buồn vô hạn. Quán cà phê ấy chiều nay anh đợi, lần đầu tiên nàng không đến. Giọt giọt cà phê sẽ mãi rơi lên biển, nên hồ.

Họ ngồi bên nhau, yên lặng. Trăng tràn trên loa sáng nơi đầu sóng. Cát mệnh mang không lời.

Họ hoà mình vào nhau, dữ dội, nhiệt cuồng, đón đau giữa gió và cát, và vị mặn của nồng nàn biển khơi.

Họ nằm bên nhau, nàng nhìn trời đếm sao để không suy nghĩ. Anh lặng lẽ đốt thuốc, cặp mắt nâu trầm tĩnh âm thầm vọng vào đêm.

Anh không đến nơi hẹn. Chiều đã buông, trời đã tối. Nàng phóng xe lang thang trên những con đường ngoại ô. Căn nhà ấy sáng ánh đèn.

Nàng dừng xe, lặng lẽ đi xuyên vườn nhìn qua khe cửa.

Người đàn bà ấy không đẹp như nàng, miệng không tươi và mắt không rực rỡ như nàng. Đôi chân cũng không còn thon chắc.

Anh lại bắt đầu từ những chiếc khuy áo. Cặp mắt anh khép lại, nàng không thấy gì trong ánh mắt màu nâu.

Nàng đi ngược chiều gió để trở về thành phố.

Và ngày mai, ngày kia, nàng sẽ lên xe hoa cùng Hoàng.

Mẹ sẽ về bên nàng, sống nốt những ngày thanh thản cuối đời.

Không hiểu gió và cát từ đâu mà mặn chát bờ môi....

Nguyễn Phương Liên

Nguồn: click

Được bạn: Thành Viên VNthquan đưa lên
vào ngày: 27 tháng 12 năm 2003